

slags § 1 eller mit „Ideal“ var forkert, selv om der virkelig var „Strid“ imellem dem. Det kunde i og for sig godt forsvares at give en Regel, som passede under de nuværende Forhold — hvor jeg ganske vist foretrækker Særraaden for Mandens Eneraaden — saa længe vi ere nødt til helt eller delvis at beholde dem, selv om de ikke passede til den „ideale“ Ordning. Men saadan forholder det sig dog ikke. Det at give Hustruen *Myndighed* i Formueforhold — d. v. s. anerkjende hendes Modenhed til paa egen Haand at træffe *sine* Beslutninger — er lige naturligt og rigtigt, enten man holder paa den nuværende Ordning, paa „Særraade“ eller paa Fællesraadighed. Ogsaa under den sidstnævnte Ordning maa man kræve, at Hustruen selv skal kunne handle og ikke være nødt til at have en Værge til at handle paa hendes Vegne som det umyndige Barn, der ikke selv har Forstand paa, hvad der baader *det selv* bedst. Hermed er det ikke i „Strid“, at man finder, at Familiens d. v. s. hendes, Mandens og Børnenes Interesser varetages bedst ved, at hendes Beslutninger i de fælles Anliggender først faa fuld Retsgyldighed, naar hun kan faa Manden til at gaa ind paa dem — lige saa vel som omvendt. Den tilsyneladende „Strid“ beror da kun paa den store Forskjel, der er mellem Myndighed 3: *Evnen* til at raade og saa *Retten* til at raade, hvilket vi Jurister kalde Kompetence; det danske Ord: Raadighed er jo desværre tvetydigt, det *kan* betyde begge Dele. Det er kun den første: Evnen, mit Forslag gaar ud paa at give hende. Hvorvidt og i hvilket Omfang hun skal have *Ret* dertil, afgjør det i og for sig intet om. Det overlader mit „Forslag“ ganske til den Ægtepagt, som jeg ønsker, Ægtefællerne skulle tvinges til at indgaa. Naar Fru Nørlund med saa megen Styrke paaberaaber sig den Forklaring, jeg har givet af Reglen i § 1: „at hun kan raade over, hvad der er *hendes*, uden Mandens eller anden Værges Samtykke“, maa hun altsaa for det første erindre, at selv om denne *Forklaring* var forkert udtrykt af mig, betød det i og for sig ikke, at der var „Strid“ mellem selve *Reglen* og den „ideale“ Ordning. Men denne Forklaring er for øvrigt ikke forkert. Den Strid, der *tilsyneladende* kan findes mellem denne og den Forklaring, jeg ovenfor har givet, beror alene paa den anførte Forskjel mellem Myndighed og Kompetence. Jeg haaber, det er lykkedes mig at forklare, at der er Forskjel paa, om Manden skal give sit „Sam-